

Το τραούδι του Λαζάρου (Αραδίππου)

Ο Λάζαρος κατήγετο από την Βηθανίαν
είχεν και δύο αδελφάς, την Μάρθαν και Μαρίαν.
Αυτός λοιπόν, ησθένησεν, ασθένειαν μεγάλην
και πυρετός τον έβαλεν, είχαν μεγάλην ζάλην.
Μα ο Χριστός ευρίσκετο εις μίαν άλλην πόλη
με όχλον πολυάριθμον, ομού κι οι Αποστόλοι .
Στους μαθητάς Του έλεγεν με την βραχυλογίαν:
«Σηκούτε να υπάγομεν, πάλιν στην Βηθανίαν.
Ο Λάζαρος κεκοίμηται και θέλω να κινήσω
διά να πάγω προς αυτόν και να τον εξυπνήσω».
Τότε λοιπόν ξεκίνησαν να παν στην Βηθανία
οι Αποστόλοι κι ο Χριστός κι όλη η συνοδεία.
Η Μάρθα τους προϋπαντά με θρήνους και με γόους
και προσκυνούσα τον Χριστόν, λέγει αυτούς τους λόγους:
«Αν ήσουν ώδε, Κύριε, ο Λάζαρος ο φίλος
ποτέ δε θα απέθνησκεν το βέβαιον εκείνος».
Λέγει Μαρία : «Κύριε, ξέρω όσ' αν αιτήσεις
σου τα χαρίζει ο Θεός, αν θέλεις να ορίσεις».
Της λέγει: «Πού ταφήκατε τον Λάζαρον, τον φίλον,
υπάγετε ουν έμπροσθεν και δείξατε μοι κείνον».
Και παρευθύς επρόσταξεν και τούτον να ποιήσουν,
τον λίθον εκ του μνήματος να τον αποκυλίσουν.
Και ως Θεός, εφώναξεν μίαν φωνήν μεγάλην:
«Λάζαρε δεύρο, έξελθε», ηκούσθην εις τον Άδην.
Εξήλθεν ουν ο Λάζαρος, έξω λαζαρωμένος,
κίτρινος, μαύρος και χλωμός και τεταπεινωμένος.
Και πρόσταξεν και έλυσαν τους χείρας και τας πόδας
και πήγεν εις τον οίκον του μονάχος κατά μόνας.
Τριάντα χρόνους έζησεν μετά την έγερσίν του,
διόλου δεν εγέλασεν εις όλην την ζωήν του.
Και την Λαμπράν Ανάστασιν όλοι ν' αξιωθώμεν,
τον Παντοδύναμον Θεόν, ινά δοξολογώμεν.
Κι εμείς καλώς σας ήβραμεν και να πολυχρονάτε,
τυριά πολλά να κάμνετε κι εμάς να μας διάτε.